

xii.

116

Regu.

stamus. ubi mentis oculos figimus. Unde helias ait. Vivit dñs. in cuius ē
 spectu sto. Ibi itaq. stabat. ubi cor fixerat. Quid ē autē plm colūmā nubis
 aspiciere. et in tabnaculi sui forib. stare atq. adorare. nisi qd humana mens.
 cū superiora illa atq. celestia ut cūq. in enigmate cōspicit. iā claustra ha
 bitationis corporee p subleuitā cogitationē exit. atq. illū humilit̄ adorat.
 cui et si uiderē substantiā n̄ uideret. iam tam eius potentiā p illuminationē
 sp̄s mirat. Et cū moyses tabnaculū ingredit. eius terga populus aspiciat.
 et in papilionū suorū ostiis consistat. quia cū sc̄s quisq. p̄dicator alta de
 dō loquit. sup̄ne habitationis iam utiq. tabnaculū ingredit. Cuius
 p̄dicationis infirmi quiq. et si uirtute plene pensare n̄ possit. tamen
 uelut terga aspiciunt. quia postrema que p̄uident p̄ intellectum se
 cunt. Si in ipsiis quoq. minutis que capere sufficiunt. iā de suis papilio
 nib. quasi exeunt. atq. in ostiis stant. quia et habitacula carnis relinquere.
 et ad illa eterne uite gaudia que audiunt p̄gredi conant. Hinc etiā
 qd helias ut uoce dñi auduit secū loquentis audiret. in speluncę sue
 ostio stansse describit. et faciem uelasse. Quia cū p̄ cōtemplationis
 grām uox sup̄ne intelligentie fit in m̄te. totus homo iā intra speluncā
 non ē. quia animū carnis cura n̄ possidet. s̄ stat in ostio. quia mortalitatis
 angustias exire meditat. Si iā qui in ostio speluncę cōsistat. et uerba dī in
 aure cordis capit. necesse ē ut facie uelat. Quia dū p̄ supernam grām
 ad altiora intelligenda ducim. quanto subtilius leuimur. tanto semper p̄
 humanitate nosmetipsos in intellectu nr̄o p̄mere debem. nec conem̄ plus
 sapere quā oportet sapere. s̄ sapere ad sobrietate. ne dū nimis inuisibilia
 discutimus. aberrē. ne in illa natura incorporea. corporea luminis
 aliquid queram. Aurem enim intendere et faciem operire ē. uocem
 interioris substantie audire p̄ mente. i tam ab omī specie corporea

De helia

Paul.